

i Parisersmag udstyrede Modtagelsesværelse, var de andre Her-
rer — undtagen Vekselerer Herløv og Max Bernhardt selv —
allerede kommen tilstede. De stod i en Klynge henne ved et af
de høje Vinduer og modtog Per med den særegne, brutale Ned-
ladenhed, man træffer hos Børsfolk.

Per bragtes et Øjeblik ud af Fatning. Han var aldeles uforberedt paa en saadan Modtagelse. Han havde snarere frygtet for en altfor paatrængende Elskværdighed af disse Mænd, der haabede at kunne berige sig ved hans Arbejde. Og saa var det virkelig knap nok, at de værdigede ham en Genhilsen. Den „forhen-
værende Landmand“ begloede ham ganske ugenert med et Par smaa, hvidfrynsede Griseøjne uden at tage Hænderne af Bukse-
lommerne, mens han hilste.

Per maalte ham i den Anledning med et sprudende Blik og sagde, henvendt til Ivan, der forestod Præsentationen:

„Jeg hørte ikke den Herres Navn.“

„Hr. Nørrehave,“ hviskede Ivan, der stod og trippede — ganske betuttet over Pers udæskende Holdning overfor disse Mænd, der skulde afgøre hans Værks Skæbne.

„Ja saa,“ sagde Per langsomt og blev ved at stirre paa den tykke Bonde, saa denne tilsidst blev rød i Hovedet og vendte ham Ryggen med en haanlig Snøften, — men Hænderne var dog kommen op af Lommerne og flyttet ind bag de brede Frakkeskøder.

Sagen var nu den, at disse Herrer alle var mere eller mindre betænkelige ved at have lovet deres Navn til et Foretagende, som de stadig ingen Tillid havde til, og som kun deres hidtil urokkede Tro paa Max Bernhardt overhovedet havde faaet dem til at indlade sig med. De fleste af dem var ikke langt fra at anse Per for en bevidst Plattenslager, der havde haft det enestaaende Held at stikke Max Bernhardt Blaar i Øjnene. I Virkeligheden spekulerede de bare paa at finde en fin Maade at trække sig ud af Sagen paa uden at gøre sig Max Bernhardt til Uven.

Nu kom denne og Vekselerer Herløv ind fra et Sideværelse. Man fik sig anbragt omkring det store Bord midt i Stuen, og der kom med nogen Vanskelighed en Forhandling i Gang. Til at be-